

Franciszkańskie Źródło

PARAFIA ŚW. FRANCISZKA Z ASYŻU W CZĘSTOCHOWIE

strona internetowa parafii: www.swfranciszek.czyst.pl

ŚRODA POPIELCOWA

Środa Popielcowa nazywana również Popielcem rozpoczyna czas Wielkiego Postu, trwający do Mszy Wieczery Pańskiej w Wielki Czwartek. Czas od Środy Popielcowej do Wielkiej Soboty pominąwszy sześć niedziel trwa czterdzieści dni. W tym roku dzień ten przypada 6 marca.

Zmienna data czasu postu została ustalona już w 325 roku w czasie trwania soboru nicejskiego na którym zgromadzili się biskupi chrześcijańscy Cesarstwa Rzymskiego. Ustalono wtedy, że święta Wielkanocne będą obchodzone w pierwszą niedzielę po pierwszej wiosennej pełni księżyca. Ruchomość tych wydarzeń jest związana z datą 14 nisan, czyli 14 dnia pierwszego wiosennego miesiąca, która według kalendarza hebrajskiego jest początkiem święta Paschy, a jak czytamy w Ewangelii św. Jana Jezus został ukrzyżowany w przeddzień Paschy.

Obrzęd posypywania głów popiołem w liturgii Kościoła znany jest od IV w. Początkowo dotyczył on jedynie pokutujących publicznie grzeszników. Po wyznaniu grzechów pokutującym nakładano szorstką koszulę posypaną popiołem, następnie opuszczali oni kościół, aby wrócić do niego dopiero w Wielki Czwartek. Wraz z zaprzestaniem publicznej pokuty, obrzędem posypywania głów popiołem zostali objęci wszyscy wierni. Pierwsze wzmianki świadczące o błogosławieniu popiołu pochodzą z X wieku, natomiast pod koniec XI wieku papież Urban II wprowadził na stałe obrzęd posypywania głów popiołem i uczynił go zwyczajem obowiązującym w Środę Popielcową, wówczas ustalono również, że popiół będzie pochodzić ze spalonych ubiegłorocznych palm święconych w Niedzielę Palmową. Palenie pięknie zdobionych palm przypomina, że ziemskie bogactwa są przemijające. Podczas obrzędu posypywania głów kapłan wypowiada słowa: „*Pamiętaj człowiecze, że prochem jesteś i w proch się obrócisz*” (por. Rdz 3, 19) lub „*Nawracajcie się i wiercie w Ewangelię*” (Mk 1, 15).

Według Katechizmu Kościoła Katolickiego „*Okres Wielkiego Postu oraz każdy piątek są w Kościele specjalnym czasem praktyki pokutnej. To okres szczególnie odpowiedni dla rekolekcji, liturgii pokutnej, pielgrzymek o charakterze pokutnym, dobrowolnych wyrzeczeń, takich jak post i jałmużna, braterskie dzielenie się z innymi*”.

W Środę Popielcową obowiązuje post ścisły, czyli ograniczenie do trzech posiłków w ciągu dnia (dwóch lekkich i jednego do syta). Obowiązuje on

od 18 do 60 roku życia, natomiast od 14 roku życia nakazana jest również wstrzemięźliwość od pokarmów mięsnych (jak w każdy piątek).

*„Kiedy pościcie, nie bądźcie
posępni jak obłudnicy.
Przybierają oni wygląd
ponury, aby pokazać ludziom,
że poszczą. Zaprawdę,
powiadam wam: już odebrali
swoją nagrodę. Ty zaś, gdy*

*pościsz, namaść sobie głowę i umyj twarz, aby nie ludziom pokazać, że
pościsz, ale Ojcu twemu, który jest w ukryciu. A Ojciec twój, który widzi w
ukryciu, odda tobie”. (Mt 6, 16-18)*

Marlena Przybylska

ŚRODA POPIELCOWA

Msze święte z posypaniem głów popiołem o godz.: **8.00,**
10.00, 17.00 i 18.00.

GORZKIE ŻALE

w każdą **niedzielę** Wielkiego Postu po Mszy świętej
o godz. **17:00** (około godziny **17:45**).

DROGA KRZYŻOWA

w **piątki** Wielkiego Postu o godzinie **16:00** (dla dzieci
i młodzieży) i **16:45** (dla dorosłych).

ZWIASTOWANIE PAŃSKIE - DZIEŃ ŚWIĘTOŚCI ŻYCIA

Święta Boża Rodzicielko i Matko Dobrej Rady! Przyrzekamy Ci, z oczyma utkwionymi w Żłóbek betlejemski, że odtąd wszyscy staniemy na straży budzącego się życia.

Walczyć będziemy w obronie każdego dziecięcia i każdej kołyski równie mężnie, jak Ojcowie nasi walczyli o byt i wolność Narodu, płacąc krwią własną. Gotowi jesteśmy raczej śmierć ponieść, aniżeli śmierć zadać bezbronnym.

Dar życia uważać będziemy za największą Łaskę Ojca wszelkiego Życia i za najcenniejszy skarb Narodu.

*(z Jasnogórskich Ślubów Narodu Polskiego
- 28 sierpnia 1956 r.)*

Uroczystość Zwiastowania Pańskiego przypada 25 marca i decyzją Episkopatu Polski ustanowiono ten dzień - Dniem Świętości Życia. Powstanie tej uroczystości łączy się z refleksją nad historią zbawienia w czasach chrześcijańskich. Dokumenty liturgiczne nie mówią o formalnym święcie, co nie znaczy, że nie było ono obchodzone w liturgii. Wiele mówiącym faktem może być zbudowana w IV wieku w Nazarecie bazylika Zwiastowania. Święto posiadało różne nazwy. Najstarsza z nich jest określeniem związanym z homilią Abrahama z Efezu - Euangelismos. Liturgia bizantyjska zachowuje tę nazwę do dnia dzisiejszego. Sakramentarz gregoriański z Padwy podaje bardzo charakterystyczne określenie: *Annuntiatio sanctae Dei Genetricis et passio eiusdem Domini* (Zwiastowanie Bożej Rodzicielce i Męki Pana). Mszał z 1570 r. używa określenia: *Święto Zwiastowania Najświętszej Maryi*

Panny, a Mszał papieża Pawła VI: Zwiastowanie Pańskie. Powstaje pytanie dlaczego uroczystość ta jest obchodzona 25 marca? Odpowiedź na to pytanie wynika z ustalenia daty uroczystości Bożego Narodzenia. Skoro uroczystość Narodzenia Pańskiego obchodzimy 25 grudnia, to z "obliczenia biologicznego" wynika, że Zwiastowanie Pańskie ma być obchodzone 25 marca. Mszał z 1970 r. przynosi nam nowe modlitwy, a zwłaszcza własną prefację, która wysławia Boga za narodzenie Syna Bożego dla zbawienia ludzi. W tym dziele uwydatniona jest rola Maryi, Jej przyjęcie z wielką wiarą Słowa Bożego i noszenie z miłością Jezusa w niepokalanym łonie. Zwiastowanie Pańskie spełnia obietnice dane narodowi wybranemu - Izraelowi.

W obronie życia

Uroczystość Zwiastowania Pańskiego łączy się w Polsce z obchodem Dnia Świętości Życia. W dniu w którym obchodzimy pamiątkę zwiastowania przez Posłańca Bożego Maryi Pannie, że zostanie Matką Syna Bożego, bronić chcemy każdego poczętego życia pod sercem każdej z matek na całym świecie. Jan Paweł II 26 stycznia 1980 r. w Rzymie powiedział: " Człowiekiem jest również nienarodzone dziecko: co więcej, Chrystus w sposób uprzywilejowany utożsamia się z najmniejszymi; jak więc można nie widzieć szczególnej Jego obecności w istocie jeszcze nie narodzonej, spośród wszystkich istot prawdziwie najmniejszej, najsłabszej, pozbawionej jakiegokolwiek środka obrony, nawet głosu, która nie może protestować przeciw ciosom godzącym w jej najbardziej podstawowe prawa". I dalej Jan Paweł II w obronie życia poczętego pisze w encyklice

Evangelium vitae z 25 marca 1995 r: "Życie ludzkie jest święte i nienaruszalne w każdej chwili swego istnienia, także w fazie początkowej, która poprzedza narodziny. Człowiek już w łonie matki należy do Boga, bo Ten, który wszystko przenika i zna, tworzy go i kształtuje swoimi rękoma, widzi go, gdy jest jeszcze małym, bezkształtnym embriosem i potrafi w nim dostrzec dorosłego człowieka, którym stanie się on w przyszłości i którego dni są już policzone, a powołanie już zapisane w księdze żywota" (EV 61).

Wielcy ludzie za życiem

Każdy człowiek może powtórzyć za psalmistą, wysławiać Boga psalmem 139 i podziękować Mu za życie: "Sławię Cię, Panie, za to, żeś mnie stworzył. Ty bowiem stworzyłeś moje wnętrze i utkałeś mnie w łonie mej matki. Sławię Cię, żeś mnie tak cudownie stworzył. Godne podziwu są Twe dzieła".

W obronie dzieci nienarodzonych wypowiadali się między innymi:

Pius XII - "Wszelka istota ludzka, nawet dziecko w łonie swej matki, otrzymuje prawo do życia bezpośrednio od Boga, a nie od rodziców czy od jakiejś społeczności lub władzy ludzkiej. A więc żaden człowiek, żaden autorytet ludzki, żadna wiedza, żadne 'wskazania' medyczne, eugeniczne, społeczne, ekonomiczne, moralne nie dają należytego tytułu do rozporządzenia bezpośrednio i z rozmysłem niewinnym życiem ludzkim".

Jan XXIII - "Niech więc wszyscy uważają życie ludzkie za święte, a to dlatego, że od samego początku wymaga działania Boga - Stwórcy. Ten więc, kto odstępuje od tych Bożych praw, nie tylko uwłacza Jego majestatowi i okrywa hańbą siebie samego i rodzaj ludzki, lecz także podważa u samych podstaw siłę społeczności, do której należy".

Jan Paweł II - "Wołam do wszystkich ojców i matek mojej Ojczyzny i całego świata, do wszystkich ludzi bez wyjątku: każdy człowiek poczęty w łonie ma prawo do życia!".

"Życie ludzkie jest szczególnie słabe i kruche, kiedy przychodzi na świat oraz kiedy opuszcza doczesność, aby osiągnąć wieczność. Słowo Boże wielokrotnie wzywa do otoczenia życia opieką i szacunkiem, zwłaszcza życia naznaczonego przez chorobę i starość" (EV 44).

Prymas Tysiąclecia Stefan Kardynał Wyszyński - "W rodzinie, pod sercem matek, kryje się Naród".

Matka Teresa z Kalkuty - "Wnośmy prawdziwy pokój w naszą rodzinę, otoczenie, miasto, kraj, w świat. Zaczynamy od pokochania małego dziecka już w łonie matki. Tym, co najbardziej niszczy pokój we współczesnym świecie jest aborcja - ponieważ jeśli matka może zabić własne samemu Bogu. Na modlitwę Duchowej Adopcji składa się: jeden dziesiątek różańca, codzienna modlitwa oraz dodatkowa dowolna ofiara czy wyrzeczenie, np. post lub walka z nałogiem. Przez dziewięć miesięcy osoba podejmująca Duchową Adopcję modli się w intencji dziecka

nienarodzonego i jego rodziców, prosząc Boga o szczęśliwe jego narodzenie. W ten sposób staje się ta osoba duchowym ojcem lub duchową matką tego dziecka. Duchową Adopcję Dziecka Poczętego może podjąć każdy. Jeżeli zdarzy się zapomnieć komuś raz lub dwa o złożonych przyrzeczeniach, nie należy przerywać Duchowej Adopcji, tylko trzeba o ten "zapomniany" dzień wydłużyć okres modlitwy.

Codzienna modlitwa:

Panie Jezu - za wstawiennictwem Twojej Matki Maryi, która urodziła Cię z miłością, oraz za wstawiennictwem świętego Józefa, człowieka zawierzenia, który opiekował się Tobą po urodzeniu - proszę Cię w intencji tego nienarodzonego o dziecko, które duchowo adoptowałem, a które znajduje się w niebezpieczeństwie zagłady. Proszę, daj rodzicom miłość i odwagę, aby swoje dziecko pozostawili przy życiu, które Ty sam mu przeznaczyłeś. Amen.

Źródło: <http://www.niedziela.pl/artukul/5858/nd/Zwiastowanie-Panskie---Dzien-Swietosci>